

розміщення на сторінках Internet насильства, пропаганда наркотиків і порнографії).

Отже, задача освіти сьогодні – створити простір для розвитку інформаційної культури особистості, яка сприяє формуванню самостійного мислення, відчуттю нового, умінню відслідковувати зміни та реагувати на них, умінню приймати рішення в складних нестандартних ситуаціях, що можливо лише за умов повного інформування людини. При такому підході у того, хто навчається повинна складатися свідома мотивація на постійне розширення професійного та загальнокультурного кругозору, а також уявлення про відкритість системи знань, які набуваються у закладах освіти, переконання у тому, що основу міцності та надійності знань дає лише безперервний процес пошуку та споживання інформації, її критична обробка на протязі всього життя.

Список використаних джерел

1. Інформаційна культура. URL: <http://ube.nlu.org.ua/article/Інформаційна%20культура>
2. Малишевський О. В. Інформаційна культура: від інформаційної грамотності до інформатичної компетентності. *Збірник наукових праць. Педагогічні науки*. 2011. Випуск 36. С.100-104.
3. Миронова В. В. Інформаційна культура як основа загальної культури людини. URL: http://mdgukid.at.ua/publ/informacijna_kultura_jak_osnova_zagalnoji_kulturi_ljudini/1-1-0-68

Вікторія Безпала

*студентка Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка
(науковий керівник – старший викладач В. Дмитренко)
(м. Полтава, Україна)*

ЕВОЛЮЦІЯ НАУКОВИХ ОСЕРЕДКІВ ТА ЇХНІЙ ВПЛИВ НА УНІВЕРСИТЕТСЬКУ ОСВІТУ

Одними з головних завдань університету на сьогоднішній день є: задоволення потреб суспільства і держави у науково-педагогічних кадрах вищої кваліфікації, «задоволення потреб особистості в інтелектуальному, культурному і моральному розвитку» за допомогою отримання післявузівської професійної та додаткової освіти, «розвиток наук допомогою наукових досліджень і творчої діяльності науково-педагогічних працівників і учнів», «накопичення, збереження та примноження моральних, культурних і наукових цінностей суспільства». Перераховані завдання, а також виховання молодого покоління вчених, на наш погляд, можуть з найбільшою ефективністю реалізовуватися в рамках наукової школи, коли у одного вченого-наставника кілька учнів.

Дослідники вважають, що основним чинником, що забезпечує успішний розвиток науки у вузі є наявність у ньому однієї або декількох наукових шкіл, які є ефективними формами співпраці вчених. Головне завдання наукової школи полягає в активізації і збереженні творчого характеру та інноваційної спрямованості наукової діяльності, одночасно готуючи і вводячи в науку нові покоління. Спільна робота наукових лідерів з молодими вченими забезпечує високу продуктивність науково-дослідної діяльності та ефективну передачу професійної компетенції (спадкоємність поколінь) [3, с.250].

Наукові школи, які створюються при університетах виконують роль так званого «інкубатора» науково-педагогічних кадрів. Історики традиційно в даному контексті подають як приклад наукову школу Ернеста Резерфорда, учні якої створили яскраву плеяду відомих всьому світові вчених у сфері фізики. Серед представників «школи Резерфорда» в галузі дослідження атома і атомного ядра яскраво сяють такі «зірки» як Н. Бор, Г. Гейгер, О. Ган, Дж. Кокрофт, Г. Мозлі, М. Оліфант, Дж. Чедвік, П. Капіца, Ю. Харитон, О. Лейпунський, К. Синельников та багато інших.

Безперечно, що життєдіяльність наукових шкіл пов'язана із широким простором феноменологічного проявлення. І це закономірно, адже реальною мислєдіяльністю і самосвідомістю наукового товариства школа незмінно постає у ролі соціокультурного феномену, який «активно впливає на виробництво знань або позитивно, або негативно. Належністю до школи пояснюються як досягнення, так і прорахунки окремих дослідників. У будь-якому разі у переліку заслуг ученого почесне місце відводиться створенню власної школи» [4, с.48].

Наукові школи є головною неформальною структурою науки, що робить значний внесок у її розвиток. Їх представники, як правило, досягають значних наукових результатів. З аналізу значимості наукових шкіл витікають очевидні речі, а саме: необхідно підвищити престиж наукових шкіл; підвищити статус керівника наукової школи; ввести єдиний реєстр наукових шкіл України, який розмістити на загально доступних науково-освітніх ресурсах Міністерства освіти та науки, спорту та молоді, а окремі витяги з посиланням на офіційних сайтах ЗВО та наукових установ, де функціонують аспірантури (ад'юнктури), докторантури; керівником наукової школи має очолювати, як правило доктор наук та активні кандидати наук, які за сукупністю наукового результату можуть претендувати на доктора наук. Зазначене коло не вирішених проблем гальмує розвиток вітчизняної науки. Авторським колективом зроблено вдалу спробу реалізувати коло намічених проблем, у вигляді Інтернет проекту зі створення єдиного загальнодержавного реєстру наукових шкіл України [1] на базі створеної професійної наукової консолідації Міждисциплінарна академія наук (МАН) України. Засновники наукових шкіл отримують сертифікат із зазначенням унікального реєстраційного номеру.

Основними критеріями визнання наукової школи є [2]: відповідність профільної теми державним пріоритетним напрямам розвитку науки і техніки, програмам Міністерства освіти і науки, молоді та спорту, Національної асоціації наук, галузі; захист докторських і кандидатських дисертацій за напрямом школи; наявність відкриттів, винаходів; опублікування монографій, публікацій у фахових виданнях, депонування звітів; організація наукових заходів: щорічних міжнародних чи всеукраїнських конференцій, постійно діючих семінарів; створені на базі школи діючі науково-виробничі структури державного рівня [2].

Отже, наукова школа – це щоденна напружена пошуково-дослідницька мислєдїяльність неформальної групи чи колективу, котра гарантує вишкіл методологічно зрілого і водночас емпірично збагаченого теоретичного мислення її чи його учасників у певній сфері пізнавальної творчості. Наукові школи є головною неформальною структурою науки, що робить значний внесок у її розвиток. їх представники, як правило, досягають значних наукових результатів.

Список використаних джерел

1. Енциклопедія «Українські наукові школи». Міждисциплінарна академія наук (МАН) України. URL: <http://schools-ua.at.ua>.
2. Конвісер І. Наукові школи: стан і перспективи. Офіційний сайт «Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна». Розділ «Наукові школи». URL: <http://www.vmurol.com.ua/index.php>.
3. Мирская Е. Научные школы: история, проблемы и перспективы. *Науковедение и новые тенденции в развитии российской науки*. Москва: Логос, 2005. 308 с.
4. Ярошевский М. Психологическое познание как деятельность. *Петровский А., Ярошевский М. Теоретическая психология: уч. пос.* Москва: Изд. центр «Академия», 2001. С. 36-104.

Владислав Бернацький

*магістрант Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка
(науковий керівник – професор Л. Кравченко)
(м. Полтава, Україна)*

ВІЙСЬКОВІ КОНФЛІКТИ СУЧАСНОСТІ (МАТЕРІАЛИ ДО ПРОЄКТУ З ВІЙСЬКОВОЇ ІСТОРІЇ)

Війна – явище всіх історичних часів і всіх цивілізацій. Сокирами або гарматами, стрілами чи кулями, в результаті хімічних атак чи вибухів від ланцюгової атомної реакції, з близьких або далеких відстаней, індивідуально або масово, з волі випадку або за чітким планом і згідно з тим чи іншим методом люди вбивали один одного, користуючись зброєю і засобами війни, створеними завдяки звичаям і знанням, накопиченим людським суспільством.